

A Zsigmond Líceumba is beköszöntött az ősz, s az ősszel együtt az iskolai tanév. Ülök új munkahelyemen, otthagytam Törökbalintot és a kísérletezést, kísérletet a kísérleti iskolával és kísérletet a kísérletiség elviselésére, első tanári értekezleten itt, és itt is roppantul irtózom attól, hogy elkövetkezik legalább egy óra, amikor valaki csak beszél, föltehetően az igazgató lesz az a valaki, én pedig egyfolytában nem figyelek oda. Én az értekezleteket ugyanis teljesen fölösleges agresszióknak tartom az időm és a türelmem ellen. (Effele antagonisztikus nézetkülönbségek fölfedezhetőek az Iskolakultúra főszerkesztője és leglinkebb rovatvezetője között – a két imaginárius címzés tetszés szerint fölfejthető –, az értekezlet értelmének mibenléte, egyáltalán léte, körül.) A tanárok foghíjasan a padokban. Nem fogászati kérdés ez, foglalkoztatottan vannak kevesen, a pad sok hozzájuk képest, szemben velük az igazgató, meg a helyettese, és kezdődik a beszéd. Köszöntés, meggyomás, kultúrált, halk hang, nyugodt tónus. Mégiscsak értekezlet-beszéd, ami hivatalos, mormolódva halad előre, igyekszem berendezkedni az elveszni látszó idő hasznosítására. Papírlap előkerül, ceruza hegye a fehér test egy pontján, rajz indul, vázlat indul, verstörédék kezdetét veszi. Nem behúzódva a másik mögé, nem lopva, sunyin, hanem face to face, ahogy illik, egy igazgató mégsem arra van, hogy a tanárait rendre utasítsa egy értekezleten, az értekezlet mégsem azért van, hogy az igazgató a tanárt megszegyenítse mások előtt, oda nem figyelése okán, az értekezlet mégiscsak azért van, hogy ott néha érdekes, a tanárt érdeklő dolgok is hangozzanak el, és amikor azok elhangzani kezdenek, tanári fej föl, ceruza megbicsaklik, asztallapra le, van csönd és hallgatása az igének. Még a tűnődés időszaka, rajz legyen, vagy levél, vagy egy megkezdett, valamikor abbahagyott sor folytatásának bágyadt kísérlete, amikor az igazgatói szó könyörtelenül a fülig hatol. Azt mondja, megjegyezhetően: *azt szeretném például, hogy amikor a veronai szerelmesekről tanulnak a diákok, akkor ennek az iskolának a magyartanára Verona utcáin magyarul a történetet a diákoknak, amikor pedig a történelemtanár...* Hm. Hiszi a piszi. Én éppen ausztrál irodalmat szándékozom tanítani – szólok közbe nevetlenül. Derék, mosolyog az igazgatói szemöldök, ha úgy lenne, nagyon jó lenne. És halad tovább.

Idő telt, mi több, múlt. Ami az előbb jelen, az innen szemlélve múlt időben. A jelen most van. Átlépek az igazgatói iroda küszöbét. Jöttem, mondom, hogy kifejezzem magamat. Derék. Lehet, hogy ezt a *deréket* nem mondja soha, csak én értem rá a tekintetére, mégis. Mintha mondaná. A szavadon jöttelek fogni. Fogjál! Tudod, én kilencedikben majd Shakespeare-t, Chaucert, tizedikben Defoe-t, Byront, Shelley-t, Keats-t tanítok... Értem, két osztállyal megyünk Angliába. Megyünk. Mikorra gondolod? Májusban. Milyen helyekre szeretnéd elvinni őket? Háát, mondjuk Dover, Canterbury, London, Oxford, Stratford-upon-Avon, Norsham, más okból jó volna Stonehenge... Na, ezt már szeretem. Szükség lesz egy útitervre, hogy el tudjuk kezdeni a szervezést. Az előző jelen is múlt immár. Üldögélek a dolgozószobámban, és elképzelem, ahogy London utcáin Shelley-verseket tanítok magyarul, az angol tanár angolul, ahogy Stratford-upon-Avon-ben belépünk a Shakespeare-szülőházba, vagy más okból megállunk Stonehenge hatalmas kövei között. És tervezgetek. Athén, Mükéne, Kréta, Epidauros romjai között a görög drámáról és színházról, Rómában, Firenzében, Ravennában térferegve Petrarcaról, Dantéről, Plautusról, Weimarban időzve Goethéről, Drezdában Schillerről, Tübingenben Hölderlinről, Párizsban a francia felvilágosodottokról beszélgetnénk, vitatkoznánk, köveiket, házaikat, kertjeiket, parkjaikat bámulnánk, kerülgetnénk, látogatnánk... És akkor még ott vannak a többiek, napjainkig. És – itthon még körül sem néztünk. Már látom, csak vizsgázni fogunk meg-megtérni a Zsigmondba, ha az üzlet valóban beindul. És attól tartok, nehéz lenne föltenni a kérdést, hogy ez, így, nagy baj lenne-e.

Zalán